

го пхтѣ са е издигалъ тукъ моятъ слабій гласъ; не е току днесъ дѣто сме са събраде наедно да мислимъ, да работимъ за общото си добро; нѣ сѣкога са виждаме нѣкакъ си убити, присѣкнжти, безглавни, бездушни! Най сѣтиѣ Богъ чю молбата ни и смиле са надѣ тия невинни дѣчица; мѣжду насъ е вече това свѣтило. Да благодаримъ на нашиятъ царь баща. Наистина, Ваше Прѣосвященство, Вашето присѣтствие мѣжду насъ прави ни да забравимъ сичко тѣжно минало, то съживява нашитѣ сърдца и ние като да са виждаме, че сичко около ни е усмихнато, сичко весело и съ новъ животъ. . . .

Думата ми е, Ваше Прѣосвященство, за тия невинни дѣдица, за този най-голѣмъ и драгъ имотъ, когото ние ще прѣдадемъ на свѣтътъ слѣдъ нази си. Какъ е днесъ тоя нашъ скжпъ имотъ? Ваше Прѣосвѣщенство, скоро ще разберете и ще да са увѣрите, като видите сичко. Чютствителното сърдце боледува, а лицето са облива съ сълзи, като поглѣдне на днешното положение на бѣдния нашъ брагъ селенинъ, днешното положение на тия невинни дѣчица и на училищата ни. Нѣ нека са неотчайваме съ надѣжда, че иде за насъ по-добро бѣдѣще: до сега причинитѣ сж биле много; народътъ е невиненъ; прѣчкитѣ днесъ сж махватъ и може да трѣгнемъ по-добрѣ. Ваше Прѣосвѣщенство, честно събрание, нашето най-горяще желание Богъ испълни и той не ще ни остави се тѣй изгубени и покрусани прѣдъ другитѣ народи *),

*) Тѣзи слова са напечатанъ сжщо тѣй, както си си е писалъ покойний, и по неговото правописание— съ малко измѣняване вѣгдѣ си.